

[Erhard Jakobsen]

tager i det samarbejde, fordi de føler den samme forpligtelse over for dette, som man føler i socialdemokratiet. Men vi har ingen forpligtelse til at hjælpe socialdemokraterne med at vise, at socialdemokratiet er et socialistisk parti. Jeg ved, at det er det Gud være lovet heller ikke.

Formanden:

Jeg skal her afbryde forhandlingen og udsætte mødet. Det genoptages i dag kl. 13.30.

Mødet udsat kl. 11.58

Mødet genoptaget kl. 13.30

Forhandlingen genoptoges.

Niels Helveg Petersen (RV):

Det radikale venstre er i disse uger efter valget og her ved starten af folketingsarbejdet jo genstand for en næsten utrolig og påfaldende opmærksomhed. Nogle tager os til indtægt også for synspunkter, vi aldrig har haft, en del håner os – det lever vi med – en masse appellerer til os om at gøre dette og hint eller undlade noget andet, og især er der mange, der giver os gode råd; ja, jeg tror sådan set, at hvis alle de, der gav os gode råd, også stemte på os, ville det radikale venstre være et langt større parti.

Denne placering i centrum af opmærksomheden er ikke skabt af det radikale venstre selv, den har vælgerne sørget for ved at sammensætte folketinget, som det nu engang er sket, med 88 mandater til socialdemokratiet, SF og VS og med 82 mandater til venstre og de konservative, centrum-demokrater, kristeligt folkeparti og fremskridtspartiet.

Men det er ikke engang tallene heller, der er forklaringen. Den centrale placering er først og fremmest skabt, fordi de øvrige partier ikke kan enes, fordi de forskanser sig i deres blokpolitiske skyttegrave. Kunne de andre partier – de større partier – enes i højere grad, ville selvsagt også det radikale venstres placering være en anden.

Jeg siger dette helt konstaterende, og jeg vil også godt føje til, at når nu et enkelt parti skal have en central placering, er den da i bedre hænder hos det radikale venstre end i noget andet eksisterende parti. Men det para-

doksale er jo, at vi faktisk ikke ønsker blokpolitik, vi ønsker, at der skal skabes et bredere og mere frugtbart forhold imellem de politiske blokeringer i et samarbejde, og vi vil arbejde for, at dette kan ske; det vil være en ledetråd i vores arbejde.

For hvad er resultatet af blokopdelingen? Vi har fået det demonstreret i forbindelse med denne regerings dannelse som så ofte før. Resultatet er svage mindretalsregeringer. Endnu en gang efter dette valg fik vi en svag mindretalsregering. Vi har siden 1971 haft 6 af slagsen, heri ikke medregnet SV-regeringen, som næsten havde et flertal. Vi har haft 6 af slagsen på 10 år.

Det spørgsmål stilles over for denne regering: hvor længe kan den sidde? Det er jo et svært spørgsmål at besvare, for det kan hænde, den sidder meget længere, end den selv regner med og selv ønsker. Det interessante er ikke så meget, hvor længe den kan sidde, det interessante er, at denne regerings tidshorisont, så længe den lever, kort eller lang tid, vil være meget kort. Denne regering vil i udpræget grad lide af den klassiske svaghed, som mindretalsregeringerne siden 1971 har lidt af: at den ikke kan planlægge, at den ikke kan gennemføre og ikke kan fastholde en bestemt linje i den økonomiske politik især over en længere periode.

Regeringer af den type har vi som nævnt haft i 10 år, og det har ikke givet gode resultater. Regeringer af den type har – og det er ikke en kritik imod et bestemt parti, men imod den måde at danne regering på – ført til for ringe resultater i den økonomiske politik igennem 1970'erne. Denne regerings tidshorisont vil være 4, 5, 6 uger ad gangen. Den vil få travlt med at overleve og kan få svært nok ved det. Jeg vil føje til i lyset af de senere døgns debat, at denne regering kan få umuligt ved at overleve, hvis den planlægger, stiler efter på forhånd at afholde udgifter med den ene halvdel af salen og skaffe den økonomiske dækning med den anden halvdel af salen. Al politisk erfaring viser, at dette kunststykke ikke lader sig gøre; det bryder hurtigt sammen.

Regeringen møder her frem for folketinget uden politiske aftaler. Det var jo netop det, der skete, da forhandlingerne brød sammen forud for jul, den 20. december; man måtte herefter konstatere, at regeringen ikke havde aftaler med nogen partier. Regeringen må